

Arrest

nr. 245 115 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
in eigen naam
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en X tevens als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 27 mei 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 april 2020 tot weigering van de afgifte van visa kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juni 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2020 dienen de vier verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op de ambassade te Islamabad (Pakistan) een aanvraag in voor een visum kort verblijf, dit teneinde hun in

België verblijvende zoon resp. broer/oom te vervoegen conform de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Op 28 april 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) voor elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van het gevraagde visum. Dit zijn de huidige bestreden beslissingen. Zij zijn alle vier, op identieke wijze, gemotiveerd als volgt:

“(…)

'Op datum van 09/03/2020 werd een visum kort verblijf ingediend op naam van [K. L.], geboren op (...) /1953, haar zoon [I. M. D.], geboren op (...) /1973 en zijn kinderen en tevens haar kleinkinderen [I. N.], geboren op (...) /2014 en [I. A. S.], geboren op (...) /2010, allen van Afghaanse nationaliteit, in hun hoedanigheid als respectievelijk moeder, broer en neven van de heer [I. N. M.], geboren op (...) /1987, van Nederlandse nationaliteit;

De visumaanvraag van betrokkenen werd ingediend op basis van de richtlijn 2004/38/EG met betrekking tot het vrij verkeer van burgers van de Unie en hun familieleden.

Voor mevrouw [K. L.], als ascendant van een EU-onderdaan, in Belgisch recht omgezet naar art. 40bis van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Voor [I. M. D.], [I. N.] en [I. A. S.] geldt dat zij de broer en neven zijn van de heer [I. N. M.] en dat bijgevolg de bepalingen met betrekking tot de 'andere familieleden' zoals in art. 3, §2, al. 1, a),

omgezet in art. 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van toepassing zijn;

Overwegende dat art. 47/1 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.

Overwegende dat, [I. M. D.], [I. N.] en [I. A. S.] enkel in aanmerking kunnen komen voor de bepalingen van 2° en 3°.

Gezien uit het dossier duidelijk blijkt dat artikel 3° nergens aangehaald wordt en dat de aanvragers geen ernstige gezondheidsredenen aanhalen, dient het dossier onderzocht te worden onder de bepalingen van 2°

De richtlijn 2004/38/EG bepaalt daarenboven dat de bloedverwante in opgaande lijn zoals mevrouw [K. L.] eveneens dient aan te tonen ten laste te zijn.

Bijgevolg dienen de vier betrokkenen dus te bewijzen dat zij ten laste zijn van de heer [I. N. M.]

Overwegende dat ter staving van dit feit de volgende documenten werden voorgelegd:

- Een overlijdensakte op naam van [I. H.], echtgenoot van [K. L.], waaruit blijkt dat betrokkene op 10/06/2015 overleden zou zijn.

- Een overlijdensakte op naam van [N. Y.], echtgenote van [I. M. D.] en moeder van [N. en A. S.].

- Birth Registration Certificates op naam van [A. S. en N.]. Het gaat hier echter niet om officiële documenten, geen Tazkira.

- Een verklaring opgesteld op de Afghaanse Ambassade te Den Haag waarin gesteld wordt dat noch mevrouw [K.] noch de heer [I. M. D.] een pensioen ontvangen hebben of tewerkgesteld werden door de Afghaanse overheid.

Op basis hiervan kan DVZ zich echter niet uitspreken over het feit of betrokken al dan niet een vorm van inkomsten hebben in het land van herkomst, bijvoorbeeld in de vorm van eigendommen of andere jobs die niet uitgaan van de overheid.

- Overschrijvingen op naam van mevrouw [K.] waaruit blijkt dat mijnheer [N. M. I.] betrokkene op verschillende tijdstippen effectief geld overmaakte. Gezien het grootste deel van deze overschrijvingen echter onleesbaar is, kan DVZ zich niet uitspreken in welke mate mevrouw [K.] voor haar overleven afhankelijk is van deze overschrijvingen.

Daarenboven zijn deze enkel gericht aan mevrouw [K.] en worden geen bewijzen voorgelegd dat ook mijnheer [I. M. D.] en zijn zonen hiervan afhankelijk zijn en dus momenteel in hun land van herkomst ten laste zijn van mijnheer [I. N. M.].

- Een handgeschreven verklaring van [N. R.], de echtgenote van de heer [I. N. M.] waarin zij stelt dat zij maandelijks een bedrag overmaakt op zijn rekeningnummer als financiële steun en zij dit zal blijven doen en dit voor een bedrag van 800 euro.

- Een rekeninguittreksel op naam van de heer [I. N. M.] waaruit blijkt dat mevrouw [N. R.] betrokkene effectief regelmatig geld overmaakt. Dit gaat om bedragen tussen de 100 en meerdere honderden euro's, met effectief een enkele maal een bedrag van 800 euro. Op basis van dergelijk document kan DVZ zich echter niet uitspreken over de effectieve inkomsten van de heer [I. N. M.]. Zelfs indien we dit document in overweging nemen, zien we hierop namelijk ook terug dat deze bedragen door de heer [I.] op bepaalde momenten teruggestort worden. Zo schreef mevrouw op 29/01/2019 een bedrag over van 700 euro, dat op 01/02/2019 teruggestort werd door de heer [I.]. Dit gebeurde eveneens op 28/02/2019 toen mijnheer 100 euro ontving maar dit op 15/03/2019 teruggestortte aan mevrouw. De mogelijkheid bestaat dus dat deze constructie enkel werd opgezet in het kader van de huidige visumaanvragen.

- Loonfiches op naam van de heer [I.] waaruit blijkt dat hij werkzaam is Den Haag als inpakker. Zijn nettoloon bedroeg in periode 7 (17/06/2019 -14/07/2019) ongeveer 1255, 83 euro. Mijnheer legt nog bijkomende loonfiches voor waaruit blijkt dat zijn loon effectief rond dit bedrag schommelt.

- Een arbeidsovereenkomst tussen de uitzendonderneming, gevestigd in Den Haag Nederland, en de heer [N. I.] waaruit blijkt dat mijnheer een vast contract kreeg voor bepaalde tijd dat nog loopt tot 28/07/2020.

- Loonstroken en een verlenging arbeidsovereenkomst op naam van mevrouw [N. R.] waaruit blijkt dat zij werkzaam is bij B. apotheek. Hieruit blijkt tevens dat mevrouw nog steeds woonachtig is S Gravenhage, Nederland.

- Gezien de heer [I. N. M.] en zijn echtgenote niet samenwonen op hetzelfde adres (en zelfs niet in hetzelfde land) en gezien mijnheer werkt in het kader van een contract van tijdelijke aard, kan DVZ zich niet uitspreken over de effectieve inkomsten van mijnheer [I. N. M.]. Op basis van de voorgelegde bewijsstukken wordt dus onvoldoende bewezen geacht dat mijnheer [I. N. M.] de vier aanvragers momenteel ter zijne laste kan nemen.

- Een attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat de heer I. N. M. (...) als niet verwant gevestigd is bij een zekere [E. M. I.]. Mijnheer zou sinds oktober 2019 in België gevestigd zijn, ook al werkt hij momenteel nog steeds als inpakker in Den Haag. Zijn echtgenote [N. R.] woont niet op dit adres en uit het administratieve dossier blijkt dus dat mevrouw nog steeds woonachtig is in Den Haag, Nederland waar zowel zij als haar echtgenoot werken. Deze elementen wijzen erop dat de verhuis van mijnheer naar België mogelijk enkel opgezet werd in het kader van de huidige visumaanvragen. Het feit dat hij nog steeds werkzaam zou zijn in Den Haag, Nederland en zijn echtgenote niet met hem naar België verhuisde, wijzen er daarenboven op dat dit mogelijk om een fictieve adreswijziging gaat met als enig doel te ontsnappen aan de strengere Nederlandse wetgeving.

Overwegende bovendien dat punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 het volgende bepaalt:

"Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of in reis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend,, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. " Overwegende dat hieruit blijkt dat de afhankelijkheid van de andere familieleden van de burger van de Unie wordt onderzocht vanuit het oogpunt om de eenheid van het gezin te handhaven;

Uit het administratieve dossier blijkt dat mijnheer sinds 2019 in België zou verblijven en voordien in Nederland woonde, met zijn echtgenote met wie hij toen ook een gezinscel vormde.

De aanvragers daarentegen hebben altijd in Afghanistan verbleven. Er is dus reeds jaren geen sprake meer van een gezinscel met de heer [I. N. M.]. Betrokkenen tonen dan ook niet aan in welke mate de weigering van het visum een inbreuk zou zijn op de eenheid van het gezin van de burger van de Unie.

In het licht van de hogervermelde elementen werd de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie dan ook op onvoldoende wijze aangetoond.

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 en respectievelijk artikel 40bis en artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“(…)”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op ..om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Eerste verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de moeder van de heer I. N. M. (...), die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Tweede verzoeker is de broer van de heer I. N. M. (...). Derde en vierde verzoekers zijn de minderjarige kinderen van tweede verzoeker.

Op 09.03.2020 vroegen zij, een visum kort verblijf aan in functie van hun zoon, respectievelijk broer/nonkel, de referentiepersoon, en dit op grond van respectievelijk artikel 40bis Vreemdelingenwet (voor de moeder als zijnde ascendent van een Unieburger) en artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet (voor de broer en diens minderjarige kinderen als zijnde "andere familieleden" van een Unieburger); hetgeen werd geweigerd op 28.04.2020.

Verwerende partij stelt daarbij dat de afhankelijkheid ten opzichte van de Unieburger onvoldoende werd aangetoond en dat verzoekers dus onvoldoende hebben bewezen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Wat betreft de moeder, stelt artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet het volgende:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die heb begeleden of zich bij hen voegen;”

Wat betreft de broer en diens kinderen, is het zo dat de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet een omzetting vormen van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet (wat tweede t.e.m. vierde verzoeker betreft), die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet stelt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“(…)”

6.

Verzoekers hebben wel degelijk op afdoende wijze de voorwaarde van het “ten laste zijn” bewezen.

Om te beginnen werden er maar liefst 14 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, vanwege de referentiepersoon aan zijn moeder (eerste verzoekster) (STUK 2).

Wat de broer en diens kinderen betreft (tweede t.e.m. vierde verzoekers) werden er maar liefst 33 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd (STUK 3).

Verwerende partij betwist niet dat de geldverzendingen vanwege de referentiepersoon aan zijn moeder voorliggen en stelt dat hieruit dat “mijnheer N. M. I. (...) betrokkene op verschillende tijdstippen effectief geld overmaakte”. Er wordt vervolgens evenwel gesteld dat de meeste van de geldoverschrijvingen onleesbaar zouden zijn.

Om te beginnen klopt dit niet; er is geen enkele geldoverschrijving op dergelijke wijze onleesbaar dat het redelijk overkomt om deze dan maar niet in aanmerking te nemen. Bovendien zijn slechts enkele geldverzendingen iets moeilijker leesbaar; het overgrote deel van alle geldverzendingen is dus perfect

leesbaar en tonen een effectieve steun aan vanwege de referentiepersoon aan zijn moeder. Verwerende partij spreekt zichzelf dus tegen, daar er eerst letterlijk wordt gesteld dat er inderdaad wordt aangetoond dat de referentiepersoon effectief geld overmaakte op verschillende momenten aan zijn moeder.

Verder stelt verwerende partij dat de geldverzendingen enkel gericht zouden zijn aan de moeder en dus niet aan de broer (en diens kinderen) van de referentiepersoon. Dit houdt geen enkele steek...

Zoals gezegd, werden er maar liefst 33 geldverzendingen vanwege de referentiepersoon aan tweede verzoeker (en diens kinderen) overgemaakt, waarvan 31 geldverzendingen reeds deel uitmaakte van het originele aanvraagdossier en 2 geldverzendingen nog werden nagestuurd.

Verwerende partij heeft dus zeer duidelijk haar beslissing niet gebaseerd op alle stukken aanwezig in het administratief dossier. Uit de geldverzendingen blijkt dus wel degelijk een effectieve financiële afhankelijkheid van alle verzoekers ten opzichte van de referentiepersoon.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekers hebben aangetoond dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Er werd immers op meerdere ogenblikken geld overgemaakt door de referentiepersoon en dit ten aanzien van zowel de moeder als de broer (en diens 2 kinderen).

Hiermee hebben verzoekers bijgevolg aangetoond dat zij effectief financieel worden ondersteund door de referentiepersoon en dus financieel ten laste zijn van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast hebben de verzoekers tevens hun onvermogensdossier in het land van herkomst aangetoond.

Zo heeft de moeder aangetoond dat zij alleenstaande weduwe is. Haar echtgenoot is overleden (STUK 4). Ook de broer heeft aangetoond dat hij een alleenstaande vader van 2 kinderen is, daar ook zijn echtgenote is overleden (STUK 5). Verwerende partij betwist niet dat deze stukken voorliggen. Er wordt wel gesteld dat de geboorteakten van de kinderen geen officiële documenten zouden zijn. De geboorteakten (STUK 13) betreffen wel degelijk officiële akten, afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten en gelegaliseerd door de dienst Buitenlandse Zaken. Over andere geboorteakten kunnen verzoekers niet beschikken.

Verwerende partij stelt verder in de bestreden beslissing dat verzoekers een attest hebben voorgelegd vanwege de Afghaanse ambassade te Den Haag waaruit enkel zou blijken dat zowel eerste als tweede verzoeker geen pensioen ontvangt noch tewerkgesteld is door de Afghaanse overheid. Hieruit zou verwerende partij niet kunnen afleiden dat verzoekers geen andere inkomsten hebben of eigendommen bezitten.

Ook hier toont verwerende partij weer aan dat zij het administratieve dossier, met alle stukken daarin, niet afdoende heeft onderzocht.

Er werd inderdaad een verklaring voorgelegd vanwege de Afghaanse ambassade te Den Haag waarin wordt bevestigd dat verzoekers geen enkele vorm van pensioen ontvangen, noch ooit tewerkgesteld zijn geweest bij de Afghaanse overheid (STUK 6).

Evenwel werd er tevens een verklaring voorgelegd vanwege de Afghaanse ambassade te Den Haag waarin wordt bevestigd dat verzoekers geen enkele job hebben (en dus geen enkele bron van inkomsten), alsook geen eigendommen bezitten (STUK 7).

Beide verklaringen betreffen officiële documenten vanwege de Afghaanse autoriteiten, die niet werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van verzoekers. Het betreffen dus documenten waar bewijswaarde aan mag worden gehecht en die in rechte kunnen worden gebruikt.

Verzoekers hebben met andere woorden wel degelijk hun onvermogensdossier aangetoond aan de hand van de voorgelegde attesten, waaruit blijkt dat zowel eerste als tweede verzoeker alleenstaande zijn, geen enkele job hebben en dus geen enkele vorm van inkomsten én dat zij geen eigendommen bezitten.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekers bijgevolg hun onvermogen niet zouden hebben aangetoond, quod non (verzoekers verwijzen naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten, noch onroerende goederen hebben), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een “actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 8). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf — niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekers herhalen dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning en verwijzen naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Daarnaast stelt verwerende partij dat er onvoldoende werd aangetoond dat de referentiepersoon effectief over voldoende inkomsten beschikt om de vier verzoekers ten laste te nemen. Ook dit betwisten verzoekers, daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken hebben voorgelegd waarmee wordt aangetoond dat de referentiepersoon en zijn echtgenote effectief in de mogelijkheid zijn om de vier verzoekers financieel ten laste te nemen.

Om te beginnen werden zowel de loonfiches van de referentiepersoon (STUK 9), als deze van zijn echtgenote (STUK 10) voorgelegd, alsook hun arbeidsovereenkomsten.

Verwerende partij betwist niet dat deze stukken voorliggen, doch stelt dat het loon van de referentiepersoon ongeveer 1255 euro bedraagt en dat hij niet voldoende bewijst dat hij momenteel de vier verzoekers ter zijne laste kan nemen.

Om te beginnen blijkt uit de bijgevoegde loonfiches zeer duidelijk dat de referentiepersoon de laatste zes maanden reeds meer verdiende dan 1255 euro en dat zijn maandelijks loon dus eerder schommelt rond de 2000 euro. Hij kan thans ook meedelen dat zijn contract (dat loopt tot juli 2020) zal worden verlengd. Hij zal binnenkort een nieuw contract ondertekenen, waarin hij tevens zal worden gepromoveerd tot “senior staff en dus nog meer zal verdienen. Alleszins mag het duidelijk zijn dat de referentiepersoon vast werk heeft en een toekomst binnen het bedrijf; zijn loon zal er alleen maar op vooruit gaan.

Bovendien is de referentiepersoon gehuwd en hebben de echtgenoten dus 2 inkomens die kunnen worden aangewend voor enerzijds hun eigen behoeften en anderzijds het ten laste nemen van de vier verzoekers.

De referentiepersoon wordt aldus ook gesteund door zijn echtgenote, waardoor hij - in combinatie met zijn eigen inkomsten - over voldoende inkomsten beschikt. Zo werd er tevens een bewijs voorgelegd dat zijn echtgenote hem maandelijks geld overmaakt (STUK 11).

Verwerende partij neemt dit bewijsstuk niet in overweging doordat het niet zou bijdragen tot het aantonen van de effectieve inkomsten van de referentiepersoon, alsook omdat de referentiepersoon soms geld terugstortte.

Verzoekers vragen zich af hoe dit niet zou bijdragen tot het aantonen dat de effectieve inkomsten van de referentiepersoon... Er wordt letterlijk een uitgebreid overzicht gegeven aan de hand van talloze

loonfiches van de referentiepersoon én van zijn echtgenote en aan de hand van een rekeningoverzicht, om aan te tonen dat de echtgenote haar man geld overmaakt. Een combinatie hiervan toont dus aan dat de referentiepersoon maandelijks over een mooi bedrag beschikt.

Dat de referentiepersoon een enkele keer op zijn beurt geld zou hebben teruggestort aan zijn echtgenote weegt helemaal niet op tegen de consistente maandelijkse overschrijving voor telkens aanzienlijke bedragen vanwege de echtgenote aan de referentiepersoon.

Verzoekers hebben wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt. Bovendien bewijst de hele periode van vóór de visumaanvraag - een ruime periode waarin de referentiepersoon talloze keren geld overmaakte aan verzoekers - dat de referentiepersoon het financieel aan kon om de vier verzoekers ten laste te nemen.

9.

Wat het “ten laste” zijn betreft, wensen verzoekers tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (STUK 12).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007-C-1/05,-“Jia”, punt 36). In casu hebben verzoekers, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel worden gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kunnen voorzien en aldus onvermogen zijn in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét alle huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekers hebben met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk zijn van hun zoon/broer/nonkel (de referentiepersoon).

Zij hebben met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoen aan de voorwaarden van respectievelijk artikel 40bis en artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij hierop als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het vertrouwensbeginsel;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 40bis resp. 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.*

Betreffende de vermeende schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie oordeelde geheel terecht dat de afgifte van een visum kort verblijf aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd en dit om reden dat de afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende werd aangetoond.

De verzoekende partij is het echter niet eens met voormelde motieven en haalt aan dat zij wel degelijk ten laste is van haar resp. zoon, broer en nonkel. De verzoekende partij wijst op de door haar overgemaakte stukken.

Verweerder benadrukt dienaangaande vooreerst dat uit de bepalingen van de Europese richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat, om vast te stellen dat een familielid ten laste is, per geval moet worden beoordeeld of dit familielid, gezien zijn financiële en sociale toestand, materiële steun nodig heeft om in zijn basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst.

De gemachtigde van de Minister beschikt bovendien bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

De verzoekende partij wijst vooreerst op het feit dat zij geldverzendingen hebben overgemaakt. De verzoekende partij ontkent dat deze onleesbaar zouden zijn alsook dat deze uitsluitend betrekking zouden hebben op verzoekster.

Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat het overgrote deel van de overschrijvingen onleesbaar zijn, zodat de gemachtigde van de Minister zich niet kan uitspreken over de mate waarin verzoekster afhankelijk was van deze overschrijvingen. Bovendien zijn deze overschrijvingen uitsluitend gericht aan verzoekster en worden er geen bewijzen overgemaakt waaruit blijkt dat ook verzoeker en zijn minderjarige zonen afhankelijk zouden zijn van deze geldsommen om te overleven. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat er geen bewijzen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeker en zijn minderjarige zonen in hun land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon.

Verzoekende partij ontkent dat de geldverzendingen onleesbaar zouden zijn, doch uit het administratief dossier blijkt dat een groot deel van de overgemaakte geldverzendingen amper leesbaar zijn. Uit de overgemaakte stukken blijkt bovendien niet dat enige geldverzending betrekking zou hebben op geldstortingen aan verzoeker en zijn minderjarige zonen.

De verzoekende partij haalt verder aan dat zij hun onvermogenheid in het land van herkomst wel degelijk zouden hebben aangetoond. Zij wijzen op een attest van de Afghaanse ambassade in Den Haag.

Verweerder benadrukt vooreerst dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat de overgemaakte ‘Birth Registration Certificates’ op naam van de minderjarige kinderen van verzoeker geen officiële documenten zijn. Voormelde documenten zijn immers niet vergezeld van een Tazkira (i.e. een identiteitsbewijs). De verzoekende partij ontkent dit niet. De loutere bewering dat dit wel degelijk officiële documenten betreffen, doet aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing geen afbreuk.

In zoverre de verzoekende partij beweert dat uit het attest van de Afghaanse ambassade in Den Haag blijkt dat zij wel degelijk geen job hebben, noch eigendommen bezitten, benadrukt verweerder dat, zelfs indien de kritiek van verzoekende partij gegrond is, deze geenszins van aard is om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Verweerder verwijst ter zake naar de verschillende overige determinerende motieven op grond waarvan de gemachtigde van de Minister tot de terechte vaststelling is gekomen dat de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie onvoldoende werd aangetoond.

Tot slot haalt de verzoekende partij nog aan dat het loon van de referentiepersoon maandelijks eerder 2.000,00 euro bedraagt en niet 1.255,00 euro en hij gesteund wordt door zijn echtgenote.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij elke feitelijke grondslag mist en ingaat tegen de concrete stukken van het administratief dossier.

De gemachtigde van de Minister stelde wel degelijk terecht vast dat uit de overgemaakte loonfiches blijkt dat het nettoloon van de referentiepersoon ongeveer schommelt rond 1.255,83 euro. Ter verduidelijking verwijst verweerder naar het loon van de referentiepersoon in volgende maanden:

- in de maand juli 2019 (i.e. van midden juli tot midden augustus) 1.184,17 euro;*
- in de maand augustus 2019 (i.e. van midden augustus tot begin/midden september) 1.339,23 euro;*
- in de maand september 2019 (i.e. van begin/midden september tot begin/midden oktober): 1.601,58 euro (=395,12 euro + 424,14 euro + 782,32 euro);*
- in de maand oktober 2019: 1.417,95 euro (= 406,34 euro + 224,35 euro + 355,86 euro + 38,55 + 392,85 euro);*
- etc.*

Uit geen enkele overgemaakte loonfiche blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks loon zou hebben van 2.000,00 euro.

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat de referentiepersoon gepromoveerd zal worden tot 'senior staff' en nog meer zal verdienen, benadrukt verweerder dat deze gegevens niet aan de gemachtigde van de Minister ter kennis waren gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze hier geen rekening mee heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De gemachtigde van de Minister motiveerde verder dat:

- verzoekende partij een handgeschreven verklaring heeft overgemaakt van de echtgenote van de referentiepersoon waarin zij stelt dat zij een maandelijks bedrag overmaakt van 800,00 euro als financiële steun;*
- er rekeninguittreksels werden overgemaakt op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat de echtgenote aan de referentiepersoon effectief regelmatig gelden overmaakt. Dit gaat om bedragen tussen 100,00 euro en een veelvoud van dit bedrag, met effectief slechts een enkele maal een bedrag van 800,00 euro. Op basis van dergelijk document is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat hij zich niet uitspreken over de effectieve inkomsten van de referentiepersoon. De gemachtigde van de Minister stelt bovendien terecht vast dat, zelfs indien hij dit document in overweging neemt, er uit dit document blijkt dat deze bedragen op een bepaald moment werden teruggestort door de referentiepersoon. Zo schreef de echtgenote op 29.01.2019 een bedrag over van 700,00 euro dat op 01.02.2019 werd teruggestort door de referentiepersoon. Dit gebeurde eveneens op 28.02.2019, toen de referentiepersoon 100,00 euro ontving, doch dit op 15.03.2019 werd teruggestort. Het is derhalve evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze constructie mogelijk enkel werd opgezet in het kader van de huidige visumaanvragen.*

Gezien de referentiepersoon en zijn echtgenote niet samenwonen op hetzelfde adres (en zelfs niet in hetzelfde land) én gezien de referentiepersoon werkt in het kader van een contract van tijdelijke aard, stelde de gemachtigde van de Minister terecht vast dat hij zich niet kan uitspreken over de effectieve inkomsten van de referentiepersoon. Op basis van de overgemaakte stukken wordt derhalve onvoldoende bewezen geacht dat de referentiepersoon de vier aanvragers momenteel ten laste kan nemen.

De verzoekende partij haalt aan dat het loutere feit dat de referentiepersoon een enkele keer het geld terugstortte niet opweegt tegen de consistente maandelijkse overschrijvingen. Met dergelijke kritiek toont de verzoekende partij echter niet aan dat de gemachtigde van de Minister op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit de terugstortingen kan worden afgeleid dat voormelde constructie mogelijks enkel werd opgezet in het kader van de huidige visumaanvragen, temeer daar de echtgenote van de referentiepersoon slechts een enkele keer 800,00 euro overmaakte aan de referentiepersoon en dit dus in strijd met haar handgeschreven verklaring.

De gemachtigde van de Minister stelde daarenboven terecht vast dat uit het attest samenstelling gezin blijkt dat de referentiepersoon als niet verwant gevestigd is bij een zekere E. M. I. (...). De referentiepersoon is sinds oktober 2019 in België gevestigd, ook al werkt hij nog steeds als inpakker in Den Haag. Zijn echtgenote woont niet op het adres van de referentiepersoon en zou nog steeds woonachtig zijn in Den Haag (waar zowel zij als de referentiepersoon tewerkgesteld is). Het is geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat deze elementen wijzen er op wijze dat de verhuis van de referentiepersoon naar België mogelijk enkel werd opgezet in het kader van de huidige visumaanvragen. Het feit dat hij nog steeds werkzaam zou zijn in De Haag, dat zijn echtgenote daar woonachtig is en werkt, dat zij niet mee verhuisde naar België wijst er immers op dat dit om een fictieve adreswijziging gaat met als enig doel te ontsnappen aan de strengere Nederlandse wetgeving.

De verzoekende partij ontkent dit niet. Zij gaat hier zelfs niet op in in haar verzoekschrift.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het visum kort verblijf diende te worden geweigerd aan de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Beoordeling

3.3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). In het enig middel brengen de verzoekers een theoretisch betoog naar voor over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, doch zij laten na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissingen geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen zijn. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijzen de bestreden beslissingen uitdrukkelijk naar de toepasselijke nationaalrechtelijke artikelen 40*bis* en 47/1 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde benadrukt tevens dat de aanvragen van de verzoekers werden ingediend met het oog op de afgifte van een visum kort verblijf op basis van de Burgerschapsrichtlijn, hetgeen voor de eerste verzoekster (familielid in opgaande lijn van een burger van de Unie) naar nationaal recht werd omgezet in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en voor de overige verzoekers ('andere' familieleden van een burger van de Unie) in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet als concrete omzetting van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn. Tevens bevatten de bestreden beslissingen een uitvoerige opgave van de feitelijke redenen waarom de aanvragen van de verzoekers worden geweigerd. Hierbij wordt benadrukt dat alle verzoekers moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de Nederlandse referentiepersoon (d.i. de heer I.B.N., hij is zoon van de eerste verzoekster, de broer van de tweede verzoeker en de oom van de overige verzoekers), waarna wordt ingegaan op de door de verzoekers voorgelegde documenten en concreet wordt toegelicht waarom deze documenten daartoe niet volstaan.

Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Bijgevolg is het doel, dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, bereikt. Waar de verzoekers één na één de verschillende onderdelen van de geboden motivering inhoudelijk betwisten, houdt hun kritiek geen verband met de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, maar wel met de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 47/1 van de Vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormen van de bestreden weigeringsbeslissingen.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat de eerste verzoekster zich bij haar aanvraag heeft beroepen op een bloedverwantschap in opgaande lijn van een burger van de Unie, nl. de heer I. B. N., die als Nederlander in België verblijft als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (zie administratief dossier, bijlage 19 d.d. 6 november 2019). De aanvraag van de eerste verzoekster werd dan ook terecht beoordeeld in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

5° (...)

(...)

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ (...)”

Om in aanmerking te komen voor een inreisvisum, moet de eerste verzoekster bijgevolg aantonen dat zij ten laste is van haar in België verblijvende zoon (cf. artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet).

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d), van de Burgerschapsrichtlijn (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia* en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt

zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)." Bij de visumaanvraag moeten dan ook bewijzen van *"reële afhankelijkheid"* voorgelegd worden, ten einde te vermijden dat een situatie van afhankelijkheid louter met het oog op de aanvraag zou geënceneerd worden. Het legitieme doel van deze voorwaarde is aldus om te vermijden dat op artificiële wijze een financiële band wordt gecreëerd. Om als *"ten laste"* te kunnen worden beschouwd, diende de eerste verzoekster dus aan te tonen dat reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie (materieel en/of financieel) bestond tegenover haar zoon. Het spreekt voor zich dat de eerste verzoekster tevens de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aannemelijk diende te maken. Indien de steun van de burger van de Unie voor de derdelander als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is opdat deze in het land van herkomst in zijn/haar basisbehoeften kan voorzien, kan er immers bezwaarlijk over reële afhankelijkheid gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch louter bijkomende familiale hulp van een burger van de Unie aan een familielid-derdelander die in het land van herkomst is gebleven.

De aanvragen van de tweede verzoeker en zijn kinderen werden beoordeeld in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Zij beriepen zich in hun aanvraag immers op hun familiale band als broer resp. neven van de referentiepersoon, de heer I. B. N..

De relevante bepalingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

"§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de 'andere' familieleden moeten bewijzen *"dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen"* of *"dat zij deel uitmaken van zijn gezin"*, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met *"zijn gezin"* wordt bedoeld het gezin van *"de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen"*. Uit artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de 'andere' familieleden *"in het land van herkomst"* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

De verzoekers betwisten niet dat de tweede verzoeker en zijn kinderen *"enkel in aanmerking kunnen komen voor de bepalingen van 2° en 3°"* en *"dat artikel 3° nergens aangehaald wordt en dat de aanvragers geen ernstige gezondheidsredenen aanhalen"* zodat *"het dossier onderzocht (dient) te worden onder de bepalingen van 2°"*.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als *"ander familielid"* te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel:

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

De verzoekers betwisten niet dat zij voorafgaand aan de aanvraag en in hun land van herkomst geen gezinscel vormden met de referentiepersoon.

Bijgevolg is het ook, wat de tweede verzoeker en zijn minderjarige kinderen betreft, vereist dat zij aantonen dat zij in het land van herkomst *“ten laste”* zijn van de referentiepersoon.

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn, vormt artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet onbetwistbaar een omzetting van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, derde lid, van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, punt 21).

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever *“een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt”* (punt 19).

Het Hof van Justitie heeft voorts de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door

personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 21-24).

En:

“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest.

Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip “ten laste” in artikel 3, lid 2, a), van de Burgerschapsrichtlijn kan dan ook op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip “ten laste”, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d), van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 95 en 98

en RvS 7 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia t. Migrationsverket*).

Zowel de eerste verzoekster, wier de aanvraag werd beoordeeld in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, als de overige verzoekers, van wie de aanvragen werden beoordeeld in het licht van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, maar van wie werden vastgesteld dat zij niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet en dat zij in Afghanistan geen gezinscel vorm(d)en met de referentiepersoon, komen volgens de toepasselijke rechtsregels dan ook enkel in aanmerking voor een inreisvisum (verblijf van maximaal drie maanden) indien zij aantonen dat zij in het land van herkomst op een reële en duurzame wijze afhankelijk zijn van de Nederlandse referentiepersoon. Voor de verzoekers is het bewijs dat zij “ten laste” zijn van de referentiepersoon dan ook een absolute en noodzakelijke voorwaarde om te kwalificeren als een (ander) familielid van een burger van de Unie en om op basis hiervan aanspraak te kunnen maken op een inreisvisum voor een verblijf van minder dan drie maanden in België.

3.3.4. *In casu* heeft de gemachtigde geoordeeld dat de afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon niet voldoende werd aangetoond.

De verzoekers betwisten deze beoordeling en zij gaan in op bepaalde motieven van de bestreden beslissingen waarbij werd gesteld dat de bij de aanvraag voorgelegde documenten niet volstaan.

In de bestreden beslissingen wordt als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat ter staving van dit feit de volgende documenten werden voorgelegd:

- Een overlijdensakte op naam van [I. H], echtgenoot van [K. L.], waaruit blijkt dat betrokkene op 10/06/2015 overleden zou zijn.

- Een overlijdensakte op naam van [N. Y.], echtgenote van [I. M. D.] en moeder van [N. en A. S.].

- Birth Registration Certificates op naam van [A. S. en N.]. Het gaat hier echter niet om officiële documenten, geen Tazkira.

- Een verklaring opgesteld op de Afghaanse Ambassade te Den Haag waarin gesteld wordt dat noch mevrouw [K.] noch de heer [I. M. D.] een pensioen ontvangen hebben of tewerkgesteld werden door de Afghaanse overheid.

Op basis hiervan kan DVZ zich echter niet uitspreken over het feit of betrokken al dan niet een vorm van inkomsten hebben in het land van herkomst, bijvoorbeeld in de vorm van eigendommen of andere jobs die niet uitgaan van de overheid.

- Overschrijvingen op naam van mevrouw [K.] waaruit blijkt dat mijnheer [N. M. I.] betrokkene op verschillende tijdstippen effectief geld overmaakte. Gezien het grootste deel van deze overschrijvingen echter onleesbaar is, kan DVZ zich niet uitspreken in welke mate mevrouw [K.] voor haar overleven afhankelijk is van deze overschrijvingen.

Daarenboven zijn deze enkel gericht aan mevrouw [K.] en worden geen bewijzen voorgelegd dat ook mijnheer [I. M. D.] en zijn zonen hiervan afhankelijk zijn en dus momenteel in hun land van herkomst ten laste zijn van mijnheer [I. N. M.].

- Een handgeschreven verklaring van [N. R.], de echtgenote van de heer [I. N. M.] waarin zij stelt dat zij maandelijks een bedrag overmaakt op zijn rekeningnummer als financiële steun en zij dit zal blijven doen en dit voor een bedrag van 800 euro.

- Een rekeninguittreksel op naam van de heer [I. N. M.] waaruit blijkt dat mevrouw [N. R.] betrokkene effectief regelmatig geld overmaakt. Dit gaat om bedragen tussen de 100 en meerdere honderden euro's, met effectief een enkele maal een bedrag van 800 euro. Op basis van dergelijk document kan DVZ zich echter niet uitspreken over de effectieve inkomsten van de heer [I. N. M.]. Zelfs indien we dit document in overweging nemen, zien we hierop namelijk ook terug dat deze bedragen door de heer [I.] op bepaalde momenten teruggestort worden. Zo schreef mevrouw op 29/01/2019 een bedrag over van 700 euro, dat op 01/02/2019 teruggestort werd door de heer [I.]. Dit gebeurde eveneens op 28/02/2019 toen mijnheer 100 euro ontving maar dit op 15/03/2019 teruggestortte aan mevrouw. De mogelijkheid bestaat dus dat deze constructie enkel werd opgezet in het kader van de huidige visumaanvragen.

- Loonfiches op naam van de heer [I.] waaruit blijkt dat hij werkzaam is Den Haag als inpakker. Zijn nettoloon bedroeg in periode 7 (17/06/2019 -14/07/2019) ongeveer 1255, 83 euro. Mijnheer legt nog bijkomende loonfiches voor waaruit blijkt dat zijn loon effectief rond dit bedrag schommelt.

- Een arbeidsovereenkomst tussen de uitzendonderneming, gevestigd in Den Haag Nederland, en de heer [N. I.] waaruit blijkt dat mijnheer een vast contract kreeg voor bepaalde tijd dat nog loopt tot 28/07/2020.

- Loonstroken en een verlenging arbeidsovereenkomst op naam van mevrouw [N. R.] waaruit blijkt dat zij werkzaam is bij B. apotheek. Hieruit blijkt tevens dat mevrouw nog steeds woonachtig is S Gravenhage, Nederland.

- Gezien de heer [I. N. M.] en zijn echtgenote niet samenwonen op hetzelfde adres (en zelfs niet in hetzelfde land) en gezien mijnheer werkt in het kader van een contract van tijdelijke aard, kan DVZ zich niet uitspreken over de effectieve inkomsten van mijnheer [I. N. M.]. Op basis van de voorgelegde bewijsstukken wordt dus onvoldoende bewezen geacht dat mijnheer [I. N. M.] de vier aanvragers momenteel ter zijne laste kan nemen.

- Een attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat de heer I. N. M. (...) als niet verwant gevestigd is bij een zekere [E. M. I.]. Mijnheer zou sinds oktober 2019 in België gevestigd zijn, ook al werkt hij momenteel nog steeds als inpakker in Den Haag. Zijn echtgenote [N. R.] woont niet op dit adres en uit het administratieve dossier blijkt dus dat mevrouw nog steeds woonachtig is in Den Haag, Nederland waar zowel zij als haar echtgenoot werken. Deze elementen wijzen erop dat de verhuis van mijnheer naar België mogelijk enkel opgezet werd in het kader van de huidige visumaanvragen. Het feit dat hij nog steeds werkzaam zou zijn in Den Haag, Nederland en zijn echtgenote niet met hem naar België verhuisde, wijzen er daarenboven op dat dit mogelijk om een fictieve adreswijziging gaat met als enig doel te ontsnappen aan de strengere Nederlandse wetgeving."

De verzoekers voeren aan dat de referentiepersoon binnenkort een nieuw contract zal ondertekenen waarin hij wordt gepromoveerd tot "senior staff" en hij meer zal gaan verdienen. De verzoekers hebben dit element voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen echter niet voorgelegd aan de beslissing nemende overheid. Het kan de gemachtigde niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen met elementen die hem niet voorafgaandelijk ter kennis werden gebracht.

De verzoekers wijzen erop dat de echtgenote van de referentiepersoon hen maandelijks geld overmaakt. Zij stellen vast dat deze overschrijvingen door de gemachtigde niet in aanmerking worden genomen omdat de referentiepersoon soms geld terugstortte en zij voeren in dit verband aan dat het gegeven dat de referentiepersoon een enkele keer geld zou hebben teruggestort aan zijn echtgenote niet opweegt tegen de consistente maandelijkse overschrijving van aanzienlijke bedragen van de echtgenote van de referentiepersoon naar hem.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

"- Een handgeschreven verklaring van [N. R.], de echtgenote van de heer [I. N. M.] waarin zij stelt dat zij maandelijks een bedrag overmaakt op zijn rekeningnummer als financiële steun en zij dit zal blijven doen en dit voor een bedrag van 800 euro.

- Een rekeninguittreksel op naam van de heer [I. N. M.] waaruit blijkt dat mevrouw [N. R.] betrokkene effectief regelmatig geld overmaakt. Dit gaat om bedragen tussen de 100 en meerdere honderden euro's, met effectief een enkele maal een bedrag van 800 euro. Op basis van dergelijk document kan DVZ zich echter niet uitspreken over de effectieve inkomsten van de heer [I. N. M.]. Zelfs indien we dit document in overweging nemen, zien we hierop namelijk ook terug dat deze bedragen door de heer [I.] op bepaalde momenten teruggestort worden. Zo schreef mevrouw op 29/01/2019 een bedrag over van 700 euro, dat op 01/02/2019 teruggestort werd door de heer [I.]. Dit gebeurde eveneens op 28/02/2019 toen mijnheer 100 euro ontving maar dit op 15/03/2019 terugstortte aan mevrouw. De mogelijkheid bestaat dus dat deze constructie enkel werd opgezet in het kader van de huidige visumaanvragen."

Het gegeven dat de echtgenote op 29 januari 2019 aan de referentiepersoon 700 euro overmaakte en dat deze laatste dit bedrag reeds op 1 februari 2019 heeft teruggestort, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Hetzelfde geldt voor de overschrijving van 100 euro op 28 februari 2019 die op 15 maart 2019 werd teruggestort. In het licht hiervan komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde oordeelde dat "(d)e mogelijkheid (...) dus (bestaat) dat deze constructie enkel werd opgezet in het kader van de huidige visumaanvragen".

Daarenboven stemt de bij het verzoekschrift gevoegde lijst van betaalverrichtingen in de periode van 1 januari 2019 tot en met 24 januari 2020 niet overeen met de lijst die de verzoekers in het kader van hun aanvragen hebben overgemaakt aan het bestuur, m.n. een lijst voor de periode van 1 januari 2019 tot en met 22 februari 2020. Op de bij het verzoekschrift gevoegde lijst (inventaris verzoekschrift, stuk 11) zijn de terugstortingen van 24 maart 2019 (400 euro), 15 maart 2019 (100 euro) en 1 februari 2019 (700 euro) plots verdwenen, hetgeen erop wijst dat een dergelijk "afschrift betaalrekening" niet noodzakelijk alle verrichtingen omvat en dat het aantal weergegeven verrichtingen door de betrokkene

gemanipuleerd kan worden. Aangezien het stuk 11 niet overeenstemt met de lijst van verrichtingen die aan de gemachtigde was voorgelegd, en aangezien het duidelijk om een gemanipuleerde lijst gaat, kan hiermee geen rekening worden gehouden bij het onderzoek van het enig middel.

In het enig middel wordt voorts aangevoerd dat de verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat het niet is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om de vier verzoekers ten laste te nemen. De verzoekers betwisten dat het loon van de referentiepersoon rond het bedrag van 1255 euro per maand zou schommelen. Volgens hen verdiende de referentiepersoon de laatste zes maanden meer dan 1255 euro en schommelt zijn maandelijks loon eerder rond de 2000 euro.

De verzoekers betwisten echter niet dat het nettoloon van de heer I. B. N. in periode 7 (17/06/2019-14/07/2019) ongeveer 1255,83 euro bedroeg. Waar de verzoekers stellen dat de referentiepersoon nadien meer is gaan verdienen, kunnen zij evenwel niet worden bijgetreden in hun bewering dat het recentere loon eerder rond de 2000 euro schommelt. Uit geen van de loonstroken die de voorafgaand aan het treffen van de bestreden beslissingen werden overgemaakt aan de diensten van de verweerder (de loonstroken die pas op 1 mei 2020 werden overgemaakt zijn dus niet dienstig), blijkt immers dat de referentiepersoon op maandelijkse basis een nettoloon van 2000 euro zou hebben ontvangen. De Raad wijst er bijkomend op dat de voorgelegde fiches in verband met de terugbetaling van de reisonkosten en de “doorbetaling FD/KV” geen verloning vormen en dus ook niet als dusdanig in rekening hoefden te worden genomen.

Wat er ook van zij, verliezen de verzoekers uit het oog dat de gemachtigde zich enkel heeft beperkt tot de loutere vaststelling dat de referentiepersoon “nog bijkomende loonfiches voor(legt) waaruit blijkt dat zijn loon effectief rond dit bedrag schommelt.” In tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, kan nergens in de bestreden beslissingen worden gelezen dat de gemachtigde zou hebben geoordeeld dat het niet is aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om de vier aanvragers ten laste te nemen. De gemachtigde heeft immers enkel het volgende gesteld:

“- Gezien de heer [I. N. M.] en zijn echtgenote niet samenwonen op hetzelfde adres (en zelfs niet in hetzelfde land) en gezien mijnheer werkt in het kader van een contract van tijdelijke aard, kan DVZ zich niet uitspreken over de effectieve inkomsten van mijnheer [I. N. M.]. Op basis van de voorgelegde bewijsstukken wordt dus onvoldoende bewezen geacht dat mijnheer [I. N. M.] de vier aanvragers momenteel ter zijne laste kan nemen.”

Het determinerende motief om te besluiten dat de voorgelegde bewijsstukken onvoldoende bewijzen dat de referentiepersoon de vier verzoekers momenteel ter zijne laste kan nemen, is derhalve geenszins gelegen in een te laag nettoloon van de referentiepersoon, maar in het gegeven dat het om een tewerkstelling van bepaalde duur gaat (tot 28 juli 2020) én het gegeven dat de referentiepersoon niet samenwoont met zijn echtgenote en beiden zelfs niet in hetzelfde land verblijven. Deze beide vaststellingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier zoals deze voorlagen op het moment dat de bestreden beslissingen werden getroffen en zij worden op zich ook niet door de verzoekers betwist. In verband met de arbeidsinkomsten en de loonfiches van de echtgenote van de referentiepersoon bevatten de bestreden beslissingen hogerop nog de volgende toelichtingen:

“Loonstroken en een verlenging arbeidsovereenkomst op naam van mevrouw [N. R.] waaruit blijkt dat zij werkzaam is bij B. apotheek. Hieruit blijkt tevens dat mevrouw nog steeds woonachtig is S Gravenhage, Nederland.”

Tot slot heeft de gemachtigde nog als volgt gemotiveerd: *“Een attest van gezinssamenstelling waaruit blijkt dat de heer I. N. M. (...) als niet verwant gevestigd is bij een zekere [E. M. I.]. Mijnheer zou sinds oktober 2019 in België gevestigd zijn, ook al werkt hij momenteel nog steeds als inpakker in Den Haag. Zijn echtgenote [N. R.] woont niet op dit adres en uit het administratieve dossier blijkt dus dat mevrouw nog steeds woonachtig is in Den Haag, Nederland waar zowel zij als haar echtgenoot werken. Deze elementen wijzen erop dat de verhuis van mijnheer naar België mogelijk enkel opgezet werd in het kader van de huidige visumaanvragen. Het feit dat hij nog steeds werkzaam zou zijn in Den Haag, Nederland en zijn echtgenote niet met hem naar België verhuisde, wijzen er daarenboven op dat dit mogelijk om een fictieve adreswijziging gaat met als enig doel te ontsnappen aan de strengere Nederlandse wetgeving.”*

Door enkel opnieuw te verwijzen naar de voorgelegde loonstroken en arbeidscontracten van zowel de referentiepersoon als zijn echtgenote, tonen de verzoekers niet aan dat het kennelijk onredelijk is om op grond van het tijdelijke karakter van de arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon en het gegeven

dat deze niet in hetzelfde land verblijft als zijn echtgenote, te besluiten dat het *“onvoldoende bewezen (wordt) geacht dat mijnheer I. N. M. (...) de vier aanvragers momenteel ter zijne laste kan nemen.”* Bovendien moet de verweerder worden bijgetreden waar deze in de nota met opmerkingen vaststelt dat de verzoekers niet betwisten en in hun verzoekschrift zelfs helemaal niet ingaan op de vaststelling van de gemachtigde dat de referentiepersoon sinds oktober 2019 als niet verwant is gevestigd bij een zekere [E. M. I.] (...), ook al werkt hij nog steeds als inpakker in Den Haag, en dit terwijl zijn echtgenote niet bij de referentiepersoon woont maar wel in Den Haag, alwaar beiden tewerkgesteld zijn. De verzoekers doen ook geen enkele poging om te ontkrachten dat deze elementen erop wijzen dat de verhuis van de referentiepersoon naar België mogelijk enkel werd opgezet in het kader van de huidige visumaanvragen, en dit met als enige doel te ontsnappen aan de strengere Nederlandse wetgeving. De Raad benadrukt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat de aanvragers moeten aantonen dat zij in het land van herkomst afhankelijk zijn van de referentiepersoon die daadwerkelijk zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend en die verblijft in een andere lidstaat dan de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit (zie *supra*). Het spreekt voor zich dat de situatie van een burger van de Unie die een fictieve verhuis naar een andere lidstaat organiseert (en hierbij in wezen domiciliefraude pleegt), geen reëel en daadwerkelijk uitoefenen van een recht op vrij verkeer betreft dat voor diens familieleden een inreisrecht op grond van de Burgerschapsrichtlijn opent.

Aldus blijft het determinerende motief dat het niet is aangetoond dat de referentiepersoon de vier verzoekers ten laste kan nemen, overeind. Bovendien ondernemen de verzoekers geen enkele poging om te ontkrachten dat de aanvragen kaderen in een door de referentiepersoon opgezette fictieve verhuis naar België, met als enig doel om te ontsnappen aan de strengere Nederlandse wetgeving. De Raad acht deze beoordeling van de gemachtigde niet kennelijk onredelijk, onder meer gelet op het gegeven dat de referentiepersoon en zijn echtgenote beiden nog steeds in Den Haag zijn tewerkgesteld, hetgeen voor de verzoeker - indien hij werkelijk standvastig in Schoten verblijft - dagelijks ruim drie uur woon-werkverkeer zou opleveren) terwijl zijn echtgenote nog steeds in de gezinswoning in Den Haag verblijft. Het fictieve karakter van de verhuis wordt bovendien ondersteund door de bij het verzoekschrift gevoegde stukken. De Raad stelt immers vast dat alle bijgevoegde klantenbonnen, zonder uitzondering, betreffende de overschrijvingen van de referentiepersoon aan de eerste verzoekster via 'Western Union' (inventaris verzoekschrift, stuk 3, klantenbonnen d.d. 2/11/2020, 20/01/2020, 16/12/2019, 25/11/2019, 23/10/2019, 28/02/2019, enz. ...) het adres H(...)laan 10G te Den Haag vermelden als adres van de heer N. M. I. (hetgeen dus het adres van verzoekers echtgenote betreft). Het geld werd overigens telkens overgemaakt vanuit Nederland (zie vermelding: *“land van herkomst: Nederland”* op de klantenbonnen) en niet vanuit België.

De Raad is daarom van oordeel dat de verzoekers niet over een concreet en geoorloofd belang beschikken bij de overige in het enig middel ontwikkelde kritiek aangaande de geldstortingen van de referentiepersoon aan de verzoekers en de voorgelegde bewijzen van onvermogen.

3.3.5. Het enig middel is bijgevolg niet gegrond wat de determinerende motieven van de bestreden weigeringsbeslissingen betreft. Voor het overige is het enig middel niet-ontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE